

Ранка Савић

председница
Асоцијације
слободних и
независних
синдиката

ОДГОВОР АЛЕКСАНДРУ ВУЧИЋУ

Ваши проценти се не једу

Познатим ставом „Држава, то сам ја“, без аргумената - осим „Не дам“ - председник је поново обесмислио сваку иницијативу и аргументовани разговор у институцијама система. Он је по ко зна који пут понизио раднике, синдикате, али и своје ministre, који су формирали радне групе и озбиљно вредновали нашу иницијативу да недеља буде нерадни дан

Као покретач иницијативе да недеља буде нерадни дан, Асоцијација слободних и независних синдиката је била не само шокирана, него се и дубоко не слаже са ставом Александра Вучића: „Не може нерадна недеља“.

Познатим ставом „Држава, то сам ја“, без аргумената - осим „Не дам“ - председник је поново обесмислио сваку иницијативу, предлог и аргументовани разговор у институцијама система. Он је по ко зна који пут понизио раднике, синдикате, а пре свега своје ministre, који су, подсетимо, формирали радне групе и озбиљно вредновали нашу иницијативу.

Што је најважније, он је као председник унизио државу Србију и оно мало преосталих демократских тековина. И то је оно малигно што се наметнуло као општа и обавезна константа у функционисању државе и друштва.

Потребно је кроз партијске мантре све обесмислити, деградирати, искарикирати и онда славодобитно показати своју моћ и универзално наднаравно познавање свега и свачега, обзнанити велике и непобитне истине и разрешити све енигме попут оне „да земља није равна плоча“.

Ми, радници и грађани Србије, живећи у оваквом окружењу дошли смо до врхунца када постајете двојна личност и не знате коју стварност живите. Ону из режимских дневника или ону кад примите плату, одете на пијацу или када нам на врата закуцају извршитељи због неплаћених комуналних услуга. Зато желим да подсетим председника да рад недељом не посматра само као економску категорију, која се мери бројем купаца, оствареним прометом и профитом.

Питање рада недељом има много значајнији социолошки,

Радници и грађани Србије у оваквом окружењу постају двојне личности и не знају коју стварност живе. Ону из режимских дневника или ону кад приме плату, оду на пијацу или када им на врата закуцају извршитељи због неплаћених комуналних услуга

социјални и здравствени аспект, како на појединца, тако и на породицу и друштво у целини. Недеља није само дан недељног одмора, већ и дан када је породица на окупу. То је дан за заједничке активности, договоре и решавање проблема. Недељом се дешава највећи број спортских и културних манифестација. Недеља је дан за верска и пријатељска окупљања и практично за све аспекте социјалног живота.

Радници који раде недељом и то без икакве накнаде на државне и верске празнике у три смене, као и остали радници и грађани ове земље неће „да иду у друге земље“, већ хоће овде, у својој земљи, да се изборе за основна цивилизацијска права и достојанство рада и радника, која им се кроз законе, политике и постојећу праксу системски укидају. Радници су доведени у систем прекаријата у коме не само да су препуштени на милост и немилост послодавцима, већ им се укида и право да аргументовано предлажу и траже да недеља буде нерадни дан.

Једини грех ових 200.000 радника је што желе да недељу проведу са својом породицом, да буду код куће кад и сав остали свет. Уосталом за то је АСНС добио подршку и благослов и од покојног патријарха Иринеја. Желим и да поручим нашем председнику да се грандиозни проценти којим нас бомбардују, не једу и не живи се од тога што смо „најбољи“ у Европи и васколикој васељени. За почетак хајде да будемо најбољи у нашој улици, да радници живе бар мало боље, да за почетак могу да купе пуну потрошачку корпу, плате комуналије, школују децу, али и да проведу недељу са својим најближима, децом, родитељима и пријатељима.

Да бисмо дошли до тога, за почетак мора да се зна ко шта ради и шта је чија надлежност. Док председник одређује може - не може, нема бољитка за ову земљу.